



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Ondřeje Bartoše a Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **Konta-V s.r.o.**, IČ 02502968
sídlem Tovární 394, 561 69 Králíky
zastoupený daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2022, č. j. 26514/22/5000-10612-713186

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“ nebo jen „soudní řád správní“), v záhlaví označené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí (platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně) Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen

„správce daně“) ze dne 14. 12. 2021, č. j. 1709422/21/2800-31472-607223 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci vyměřen odvod do státního rozpočtu ve výši 270 000 Kč, a to dle § 44a odst. 3 písm. a) a § 44a odst. 4 písm. a) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), v rozhodném znění (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“)

II. Podstata věci

3. Žalobci byly Ministerstvem pro místní rozvoj poskytnuty peněžní prostředky ve výši 5 400 000 Kč na realizaci projektu „B. j. 12 PB – VB Králíky“ identifikační č. EDS 117D514000349, a to na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 5. 6. 2014, č. j. 21298/2014 - 84, ve znění rozhodnutí o poskytnutí dotace (změna) ze dne 6. 1. 2015, č. j. 43718/2014-84/1 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“). Součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace byla příloha „117D514 Podpora výstavby podporovaných bytů pro rok 2014“ (dále jen „podprogram“).
4. Správce daně zahájil dne 10. 7. 2019 u žalobce daňovou kontrolu. Zjistil, že dle podprogramu byl žalobce povinen po ukončení realizace akce předat obci ke zveřejnění informaci o počtu podporovaných bytů postavených s dotací s uvedením počtu volných bytů. To ve lhůtě dvou měsíců od ukončení realizace projektu, tedy od předání stavby podporovaných bytů, doloženého předávacími protokoly. Žalobce stavbu převzal od zhotovitele stavby dne 28. 1. 2015, kdy byl podepsán předávací protokol, informaci obci byl tedy povinen předat nejpozději do 28. 3. 2015. Žalobce však předal informaci obci až dne 24. 7. 2015 po vydání kolaudačního souhlasu, kterým byl vysloven souhlas s užíváním předmětné stavby. Dopustil se tak neoprávněného použití peněžních prostředků.
5. S uvedeným byl žalobce seznámen v dosavadním výsledku kontrolního zjištění ze dne 20. 10. 2021. Žalobce následně dodal správci daně vyjádření, v němž podotkl, že u staveb podléhajících kolaudačnímu řízení je laicky vnímán jako termín dokončení akce termín proběhlého kolaudačního řízení. Nicméně dne 5. 2. 2015 žalobce podal žádost o vydání kolaudačního souhlasu, již tohoto dne tedy předal obci informaci o počtu podporovaných a zároveň volných bytů postavených s dotací. To, že obec měla tuto informaci k dispozici již přede dnem 24. 7. 2015, je zřejmé také z e-mailové komunikace mezi žalobcem (jednatelem žalobce J. Mlynářem) a odborem sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu Králíky ze dne 5. 5. 2015. Žádost o vydání kolaudačního souhlasu i e-mailovou komunikaci žalobce přiložil k vyjádření.
6. Na základě vyjádření žalobce nedošlo ke změně výsledku kontrolního zjištění, správce daně tak vydal shora označené prvostupňové rozhodnutí. Ve zprávě o daňové kontrole se vypořádal s vyjádřením žalobce tak, že si žalobce musel být nepochybně vědom, co se rozumí termínem realizace akce. Žádost o vydání kolaudačního souhlasu nemá relevantní vypovídací hodnotu. Záměrem poskytovatele bylo, aby informace o výstavbě podporovaných bytů byla zveřejněna, byla přístupná co nejširšímu okruhu občanů z cílové skupiny, město po případné informaci od žalobce mohlo dále kontaktovat zájemce, aby mohli se žalobcem uzavřít nájemní smlouvu. Jistě neměl na mysli, že se o dané skutečnosti dozví pouze omezený okruh zaměstnanců městského úřadu, kteří o samotné výstavbě věděli od samého počátku výstavby. E-mailová komunikace neprokazuje splnění podmínky ohledně termínu předání informace.

7. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání, kde uvedl totožnou argumentaci jako ve svém vyjádření. Zdůraznil, že žádost o vydání kolaudačního souhlasu doložil dokumenty, které obsahují informace týkající se počtu a charakteru bytů. Oznámení ze dne 24. 7. 2015 představovalo aktualizaci informace o počtu volných bytů. Rozhodnutí o poskytnutí dotace nevylučuje oznámení o ukončení realizace i v ústní formě, e-mailová komunikace tedy mohla sloužit jako důkaz toho, že mohla být obci předána ještě další podpůrná informace, která by mohla mít relevanci. Není povinností žalobce zjišťovat, který orgán či odbor městského úřadu je příslušným k tomu, aby mu byla informace předána.
8. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry správce daně. Poukázal na to, že v průběhu řízení nebyly doloženy žádné podklady k žádosti o kolaudační souhlas. Žalovaný také vyjádřil pochybnosti ohledně toho, zda se e-mailová komunikace vztahuje ke stavbě podporovaných bytů.

III. Shrnutí žalobní argumentace

9. Žalobce v žalobě navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Má za to, že žalovaný řádně nevypořádal odvolací námítky. Dále žalobce uvedl, že pravidlo o počátku běhu lhůty pro oznámení ukončení realizace projektu, obsažené v rozhodnutí o poskytnutí dotace, je třeba dle smyslu a účelu tohoto pravidla vyložit tak, že běh lhůty je vázán na vydání kolaudačního souhlasu. Tento závěr podtrhl rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 1 Afs 120/2021, 2 Afs 146/2020 a 5 Afs 90/2012.
10. Obdobně jako v odvolání žalobce uvedl, že svou informační povinnost splnil již podáním žádosti o vydání kolaudačního souhlasu a doložením potřebných dokumentů. Rovněž pokud jde o absenci požadavku formy oznámení a význam e-mailové korespondence uvedl žalobce obdobnou argumentaci jako v odvolání. Nadto žalobce poukázal na to, že správní orgány opomněly zohlednit místní specifika případu, kdy na území tak malého města, jako jsou Králíky, jsou informace šířeny jinak než ve velkých městech. Správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy a zásadou volného hodnocení důkazů.
11. Konkrétně ve vztahu k e-mailové korespondenci žalobce uvedl, že v místních podmínkách města Králíky jsou pouze jedny sociální byty (Tesla), pro každého je uvedené označení v místních podmínkách nezaměnitelné. Pokud měly správní orgány pochybnosti, mohly K. F. (pracovníci odboru sociálních služeb) vyslechnout. Odpověď J. Mlynáře se týkala realizace zřízení nových odběrných míst od společnosti ČEZ, což souvisí se stavbou podporovaných bytů. Připojení všech bytových jednotek bylo významné pro možnost zahájení jejich užívání. Z toho důvodu byla po realizaci výstavby bytů vedena další komunikace o době, kdy budou byty způsobilé k užívání, a tím k uzavírání smluv s osobami z cílové skupiny.
12. Žalobce dále namítl nepřiměřenost vyměřeného odvodu. V rozhodnutí o poskytnutí dotace není uvedeno, že by nesplnění informační povinnosti mělo být ohodnoceno právě 5 %. Žalobce si je vědom, že podle § 44 odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech ve znění před novelou provedenou zákonem č. 25/2015 Sb. byl odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 5 %. Zákon č. 25/2015 Sb. však nabyl účinnosti dne 1. 1. 2015, přičemž žalobci byl změnovým rozhodnutím o poskytnutí dotace ze dne 6. 1. 2015 stanoven termín ukončení realizace do 31. 1. 2015, proto bylo namístě věc posuzovat již dle zákona č.

25/2015 Sb. Nabytím účinnosti zákona č. 25/2015 Sb. byl dán prostor pro zvažování přiměřenosti odvodu. Na judikatuře krajských soudů a Nejvyššího správního soudu pak žalobce demonstroval, že v dané věci mělo být prodlení žalobce ohodnoceno uložením odvodu v rozmezí 1 až 2 %.

13. Žalobce též poukázal na příliš dlouhé provádění daňové kontroly a odvolacího řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobce nenamítal nejasné nastavení dotačních podmínek, termín ukončení realizace akce byl jednoznačně vázán na předání stavby, nikoli vydání kolaudačního souhlasu. Skutečnost, že žalobce podal žádost o vydání kolaudačního souhlasu a ani to, že J. Mlynář s obcí komunikoval, nemůže osvědčit, že žalobce své povinnosti dostál. Správce daně ani žalovaný nepovažoval za důvodné provedení výsledku K. F., neboť neměl pochybnosti o zjištění skutkového stavu a nastavení podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace. Žalobce v průběhu řízení výslech této osoby ani nenavrhoval.
15. Dále žalovaný uvedl, že správce daně při stanovení výše odvodu vycházel z ust. § 44 a § 44a zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015. Žalobci byly poskytnuty peněžní prostředky na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ve znění jeho změny ze dne 6. 1. 2015. Za tehdy účinné právní úpravy činil odvod za porušení rozpočtové kázně za daných okolností 5 % z celkové částky dotace. Již zákonodárce přidělil dotčenému typu pochybení adekvátní sazbu odvodu. Takto zákonem stanovenou sazbu musí správce daně respektovat, nemá prostor pro její snížení či uvážení, zda je tato sazba přiměřená.
16. Žalovaný také uvedl, že správní orgány postupovaly při provádění daňové kontroly a v odvolacím řízení v souladu s právem na projednání věci bez zbytečných průtahů. Žalobce průtahy ve věci v průběhu daňové kontroly nenamítal ani nepodal podnět na ochranu před nečinností správce daně. Z průběhu správního řízení ani ze žalobních námitek nevyplývá, že by byl žalobce zkrácen na svých právech.

V. Posouzení věci soudem

17. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.
18. Žaloba není důvodná.
19. Jak vyplynulo z popisu věci shora, žalobní námitky jsou v podstatných ohledech faktickým opakováním námitek odvolacích ze správního řízení. Žalovaný se s námitkami žalobce v napadeném rozhodnutí vypořádal. V odvolacím řízení bylo úkolem žalovaného, stejně tak jako je úkolem soudu, vypořádat se s námitkami oprávněnosti stanovení odvodu. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí a v této souvislosti i závěry ve zprávě o daňové kontrole. Úkolem soudu ve správním soudnictví není opětovné meritorní posouzení celé věci, nýbrž posouzení toho, zda správní orgány (zde orgány obou stupňů) postupovaly v souladu se zákonnými předpisy a zda nepřekročily svá oprávnění.

20. Soud tak připomíná, že není smyslem soudního přezkumu dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
21. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11). Obdobně lze uvedené aplikovat na rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

VI.a. K určení okamžiku pro splnění informační povinnosti

22. První okruh námitek žalobce směřoval k tomu, že lhůta pro splnění oznamovací povinnosti dle čl. VII. písm. m) podprogramu počala žalobci běžet až od okamžiku, kdy se seznámil s kolaudačním souhlasem stavebního úřadu vztahujícím se k předmětné stavbě, nikoli tedy okamžikem, kdy došlo k převzetí stavby, stvrzenému předávacím protokolem, tj. dne 28. 1. 2015. K námitce soud konstatuje, že tato byla dostatečně vypořádána nejen žalovaným v napadeném rozhodnutí, ale také správcem daně ve zprávě o daňové kontrole a soud nemá správním orgánům v tomto ohledu co vytknout.
23. Podle čl. VII. písm. m) podprogramu *příjemce dotace, kterým není obec, je povinen po ukončení realizace akce předat obci ke zveřejnění informaci o počtu podporovaných bytů postavených s dotací podle tohoto podprogramu s uvedením počtu volných bytů a tuto informaci průběžně aktualizovat.*
24. Podle bodu 10 podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace *termín pro předání informací dle čl. VII. písm. m) podprogramu se stanovuje do dvou měsíců od ukončení realizace. Termín pro aktualizaci se stanovuje do jednoho měsíce od uvolnění podporovaného bytu. Porušení této podmínky bude posuzováno jako méně závažné porušení rozpočtové kázně. Tato povinnost neplatí pro obce. Méně závažné porušení rozpočtové kázně se posuzuje dle ustanovení § 44a odst. 4 písm. a) zákona 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.*
25. Podle bodu 4 podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace *ukončení realizace akce je termín pro předání stavby podporovaných bytů, který účastník programu doloží předávacími protokoly.*
26. Soud sdílí názor správních orgánů, že v podmínkách rozhodnutí o poskytnutí dotace je jasně a zřetelně vymezeno, co se rozumí ukončením realizace, od něhož počala žalobci běžet lhůta pro učinění oznámení ve smyslu čl. VII. písm. m) podprogramu. Ukončením realizace je dle bodu 4 podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace míněn termín předání stavby podporovaných bytů, doložený předávacími protokoly. S tím koresponduje zřejmý účel této podmínky. Na základě poskytnutí informace mělo být obci deklarováno, že došlo k dokončení výstavby bytů. Ta mohla informaci dále uveřejnit nebo kontaktovat příslušný orgán, který má v evidenci zájemce o bydlení splňující podmínky cílové skupiny, aby mohli se žalobcem zahájit jednání a případně uzavřít nájemní smlouvu na podporované byty. Záměrem poskytovatele tak byla patrně snaha o to, aby informace vztahující se k

bytům byla zveřejněna co nejdříve, tedy před zahájením možného legálního užívání bytů na základě vydání kolaudačního souhlasu a byla přístupná co nejširšímu okruhu občanů z cílové skupiny.

27. Soud má stanovení dotačních podmínek, pokud jde o to, od kdy počala běžet lhůta pro učinění oznámení obci, za jednoznačné, proto je v tomto ohledu nepřipadný odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012-33. Jestliže žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Afs 146/2020-37, kde je ukončení realizace akce vázáno na kolaudační souhlas, soud konstatuje, že zde Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kde v podmínkách rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo uvedeno, že příjemce dotace je povinen při nakládání s dotací dodržovat pravidla stanovená mimo jiné směrnicí Ministerstva životního prostředí. Z této směrnice pak v dané věci vyplývalo, že za termín dokončení realizace projektu se považuje datum vydání kolaudačního souhlasu. Jednalo se tedy o jinou situaci než v nyní souzené věci.
28. Žalobce stvrdil rozhodnutí o poskytnutí dotace svým podpisem, s podmínkami dotace tedy vyjádřil souhlas. Jestliže mu nebyly dostatečně jasné veškeré podmínky dotace, nic mu nebránilo si význam jemu neznámého pojmu zjistit. Takový postup by byl ostatně zodpovědný a žádoucí ve vztahu k podmínkám, jejichž porušení je sankcionováno odvodem. Na dotaci ze státního rozpočtu není právní nárok a její poskytnutí je *de facto* dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Právě proto je příjemce dotace povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat veškeré podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace a přijmout takové kontrolní mechanismy, aby stanovené podmínky naplnil (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007-63, ze dne 7. 2. 2013, č. j. 9 Afs 63/2012-39, a ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Afs 431/2017-24).
29. Soud tedy opakuje, že žalobce byl povinen předat obci ke zveřejnění informaci o počtu podporovaných bytů postavených s dotací s uvedením počtu volných bytů ve lhůtě 2 měsíců od ukončení realizace projektu, tj. od okamžiku, kdy došlo k předání stavby podporovaných bytů, doloženého předávacími protokoly. To byl zcela jistě povinen učinit jasně, zřetelně a uceleně. Předání stavby podporovaných bytů rozhodnutí o poskytnutí dotace nepodmiňuje kolaudačním souhlasem vztahujícím se k této stavbě ani jej jinak s takovým kolaudačním souhlasem nespojuje. K předání stavby podporovaných bytů došlo dne 28. 1. 2015, jak vyplývá ze Zápisu o odevzdání a převzetí dokončených staveb a jejich ucelených částí, který je součástí správního spisu. Posledním dnem uvedené lhůty byl den 28. 3. 2015.
30. Soud již v bodě 27. uvedl, z jakých důvodů lze podmínku stanovenou v čl. VII. písm. m) podprogramu považovat za smysluplnou. V dané věci byla nastavena tak, aby bydlení mohlo být co nejdříve nabídnuto co nejširšímu okruhu osob z cílové skupiny. Otázku zajištění bydlení (a jeho případného trvání) lze bez pochyb považovat za záležitost relativně dlouhodobého charakteru, která bývá obvykle řešena v delším časovém prostoru a nikoli v řádu dní. Soud uvedenou úvahu doplňuje proto, aby osvětlil závěr, že stanovená podmínka mohla mít svůj oprávněný účel a nejedná se o podmínku nepřipadnou či snad nejasnou, jak v žalobě uvádí žalobce. Již při splnění oznamovací povinnosti po předání stavby mohly započít kroky směřující k výběru a dalším jednáním, jež mohla vyústit v uzavření nájemních smluv s osobami z cílové skupiny. Bylo tak možno zajistit, aby bez

nutných prodlev po vydání kolaudačního souhlasu mohly dotčené osoby začít byty užívat. Pokud by lhůta pro splnění oznamovací povinnosti počala žalobci běžet až od okamžiku, kdy se seznámil s kolaudačním souhlasem stavebního úřadu vztahujícím se k předmětné stavbě, mohl být nadměrně prodloužen čas, po který osoby z cílové skupiny nemohly byty začít užívat.

VI.b. K žádosti o vydání kolaudačního souhlasu a komunikaci s obcí

31. Žalobce v průběhu správního řízení i v žalobě vznesl námitku, že splnil povinnost dle čl. VII. písm. m) podprogramu tím, že podal obci žádost o vydání kolaudačního souhlasu, k níž měl doložit dokumenty, ze kterých vyplývá, že výstavba projektu byla dokončena, jakož i počet podporovaných bytů postavených s dotací s uvedením počtu volných bytů. S tím je spojena argumentace žalobce, kterou nadnesl v žalobě a kterou se žalobce snaží soudu patrně osvědčit, že K. F., se kterou komunikoval J. Mlynář, jednatel žalobce, musela již v době průběhu této korespondence (ke dni 5. 5. 2015) vědět z předchozí komunikace o tom, že byty byly dostavěny a v jakém počtu. K tomu se vztahuje další argument žalobce, že město Králíky je malé, čímž se snaží naznačit, že se relevantní informace nepochybně musely včas donést příslušným osobám.
32. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce ke svému vyjádření, které adresoval správci daně v návaznosti na dosavadní výsledek kontrolního zjištění ze dne 20. 10. 2021, připojil žádost o vydání kolaudačního souhlasu a e-mailovou korespondenci s odborem sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu Králíky ze dne 5. 5. 2015.
33. Ze samotné žádosti o vydání kolaudačního souhlasu nejsou požadované údaje patrné, když v kolonce Identifikační údaje stavby je uvedeno toliko „ubytovna“ a jiné identifikační údaje ze žádosti seznat nelze. Žalobce k vyjádření připojil žádost o vydání kolaudačního souhlasu bez dalších dokumentů, které k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu dokládá, tyto dokumenty ani jinak v průběhu daňové kontroly či odvolacího řízení nedoložil. Nutno podotknout, že předložení dokumentů, které byly dokládány k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu, by samo o sobě spíše nepostačilo k prokázání toho, že obec byla informována ve smyslu čl. VII. písm. m) podprogramu. Žalobce by musel prokázat, že před uplynutím stanovené lhůty učinil projev vůle, který směřoval k tomu, aby obec obdržela informace ve smyslu čl. VII. písm. m) podprogramu, tedy projev vůle jasný, zřetelný a ucelený, adresovaný obci. Lze jen stěží připustit tezi, že ze samotné žádosti o vydání kolaudačního souhlasu a jejích příloh by takový projev vůle bylo lze dovodit. I pokud by takový projev vůle bylo možné dovodit, je třeba konstatovat, že nebylo úkolem osob z jiného odboru městského úřadu, aby si relevantní informace vyhledávaly či kompletovaly. K tomu soud připomíná, a tím koriguje názor žalobce, že v souzené věci není podstatné pouze to, zda obec nějakými informacemi disponovala, nýbrž též to, zda jí relevantní a dostatečné informace byly předány právě žalobcem a k tomu uvedeným způsobem. Z podstaty věci není totiž například vyloučeno, aby obec, prostřednictvím osoby zaměstnankyně odboru sociálních věcí, některými informacemi disponovala, mohla je však nabýt jakýmkoli jiným způsobem, bez přičinění žalobce, jehož samotného jako příjemce dotace informační povinnost stíhala.
34. Z e-mailové korespondence přiložené k vyjádření pak vyplývá, že K. F. z Městského úřadu Králíky, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, napsala J. Mlynářovi na jeho e-mail jan.mlynar@frischbeton.eu zprávu následujícího znění: „Dobrý den, pane Mlynář, chtěla jsem

se jen informovat, jestli se nějak změnila situace se sociálními byty v Králíkách (Tesla). Zvláště mě zajímá, jestli už máte nějaké informace ze strany ČEZ, popřípadě jak se věci momentálně mají. Často jsem lidmi dotazována, kdy se nějaké další byty uvolní.“ J. Mlynář obratem odpověděl z téže e-mailové adresy následující: „Dobrý den, dobrá otázka, na kterou bohužel neznám odpověď. S ČEZem je to na dlouho, a oficiální termín dokončení realizace mají až květen 2016. V současné době jsou ve fázi projektování (což dělají od září 2014) a na stavební úřad se to ještě ani nedostalo.“

35. Z uvedeného plyne, že e-mailem ze dne 5. 5. 2015 žalobce nepředal obci relevantní informace ve smyslu čl. VII. písm. m) podprogramu, neboť v tomto e-mailu nejsou požadované informace obsaženy. Zároveň žalobce tento e-mail zaslal obci až po uplynutí lhůty pro předání informací, tedy až po dni 28. 3. 2015. Soud dává částečně za pravdu žalobci v tom směru, že na základě obsahu správního spisu nelze vyloučit, že K. F. či jiná pověřená osoba obce mohla mít blíže neurčenou povědomost o počtu a charakteru bytů ještě předtím, než uplynula žalobci lhůta pro učinění oznámení dle rozhodnutí o poskytnutí dotace. Žalobci lze přisvědčit i v tom, že z rozhodnutí o poskytnutí dotace ani z podprogramu nevyplývá, jakou formou mělo být sdělení obci učiněno a lze si tedy představit, že mohlo být učiněno také ústní formou. Soud souhlasí se žalovaným, že z e-mailové korespondence nelze jednoznačně vyvodit, že se vztahuje skutečně k předmětné stavbě, na druhou stranu není z e-mailové korespondence nepochybné ani to, že již dříve mezi odborem sociálních věcí a zdravotnictvím Městského úřadu Králíky a žalobcem neproběhla komunikace ohledně předmětného projektu (viz formulace „často jsem lidmi dotazována, kdy se nějaké další byty uvolní“). Skutečnost, že s J. Mlynářem bylo komunikováno prostřednictvím jeho e-mailové adresy jan.mlynar@frischbeton.eu, nemá v tomto ohledu relevanci.
36. Na věc je však třeba nahlížet optikou jejího rozumného pojetí. Pokud měl žalobce za to, že svou povinnost dle čl. VII. písm. m) podprogramu splnil žádostí o kolaudační souhlas a dokumenty, které k této žádosti dokládal, pak měl možnost v průběhu daňové kontroly či odvolacího řízení správním orgánům takové dokumenty doložit. Stejně tak, pokud měl žalobce za to, že K. F. by mohla potvrdit, že obec disponovala od žalobce relevantními informacemi ještě přede dnem 28. 3. 2015, mohl její výslech v průběhu daňové kontroly či odvolacího řízení navrhnout či doložit ještě jinou komunikaci s pověřeným pracovníkem městského úřadu. To však neučinil, až v žalobě vede podrobnější polemiku o tom, že odbor sociálních věcí a zdravotnictvím Městského úřadu Králíky včas disponoval relevantními informacemi a vysvětluje, že se jednalo o další komunikaci o době, kdy budou byty způsobilé k užívání a o uzavírání smluv s osobami z cílové skupiny.
37. Ve vztahu ke K. F. pak žalobce konkrétně ani netvrdí, že relevantní informace předal přímo jí. Není ani zřejmé, z jakých zdrojů K. F. měla čerpat. Z argumentace žalobce se spíše podává, že si obec, resp. jí pověřené osoby oprávněné jednat v sociálních záležitostech, měly požadované informace ve svém uceleném souhrnu vyvodit na základě žádosti žalobce o vydání kolaudačního souhlasu, adresované stavebnímu úřadu a případně ještě jiné komunikace mezi žalobcem a odborem sociálních věcí a zdravotnictvím Městského úřadu Králíky. Soud této argumentaci přisvědčit nemohl, neboť žalobce k tomuto tvrzení nedoložil žádné relevantní důkazní prostředky, jak již bylo uvedeno shora. Aby soud mohl argumentaci žalobce přisvědčit, musel by žalobce doložit, že před uplynutím stanovené lhůty učinil jasný a zřetelný projev vůle, adresovaný obci, směřující k tomu, aby obec

obdržela informace dle čl. VII. písm. m) podprogramu. Argumentace žalobce se proto jeví jako spíše neurčitá až spekulativní.

38. Soud tak konstatuje, že žalovaný ani správce daně neporušili zásadu volného hodnocení důkazů ani zásadu materiální pravdy. Žalobce nesl důkazní břemeno k prokázání všech skutečností, které tvrdil [srov. § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“)]. Žalobce předložil správci daně v průběhu daňové kontroly e-mailovou korespondenci ze dne 5. 5. 2015 a žádost o vydání kolaudačního souhlasu, správce daně důkazní význam těchto podkladů vyvrátil ve zprávě o daňové kontrole. Bylo proto na žalobci, aby poté doložil další podklady k prokázání svých tvrzení. Jestliže se tak ani v průběhu odvolacího řízení nestalo, nelze jinak než uzavřít, že neunesl své důkazní břemeno o tom, že svou povinnost ve lhůtě stanovené rozhodnutím o poskytnutí dotace splnil. Úkolem správce daně nebylo domýšlet si skutečnosti a vyhledávat osoby, oprávněné jednat za obec či pověřené obcí, které snad mohly mít povědomost o tom, že žalobce dokončil výstavbu předmětných staveb. Jak již soud uvedl, žalobce vznesl podrobnější argumentaci týkající se přímo osoby K. F., resp. její dřívější vědomosti o výstavbě, až v žalobě. Správce daně ani žalovaný dle názoru soudu neměli důvod na základě znalosti obsahu e-mailu a ostatních okolností pojmout přesvědčení, že konkrétně K. F. včas disponovala od žalobce konkrétními informacemi o ukončení realizace výstavby a na základě toho ji vyslechnout.
39. Soud již uvedl, že žalobce byl povinen obci předat relevantní informace jasně, zřetelně, uceleně. Úkolem obce a osob za ni jednajících nebylo skládat si relevantní informace dohromady tak, jak naznačuje žalobce. Nad rámec nutného odůvodnění, avšak k tvrzením žalobce, soud poznamenává, že Městský úřad Králíky tvoří přibližně 50 pracovníků (viz internetové stránky města Králíky, dostupné na: <https://www.kraliky.eu>), také z tohoto důvodu se argumentace žalobce o tom, že se relevantní informace mohly donést příslušným osobám, nejeví jako zcela přesvědčivá. V souzené věci není stěžejní, zda obec nějakými informacemi disponovala, ale to, zda jí relevantní informace byly uceleně předány. Soud sice přisvědčil žalobci v tom, že nebylo zapotřebí, aby informace předal v písemné formě. Žalobce nicméně poskytl obci relevantní informace přípisem ze dne 24. 7. 2015 v té podobě, kterou lze považovat za adekvátní a zcela obsahově v souladu s čl. VII. písm. m) podprogramu. Lze se proto domnívat, že si žalobce byl vědom, jakým způsobem je v dané věci namíste obec relevantně informovat. Tato skutečnost se pak dostává do rozporu s žalobními tvrzeními.
40. Soud též považuje za vhodné upozornit, že postup, kdy je až v žalobě navrhován k provedení důkaz, který nebyl navržen v průběhu správního řízení, zásadně v řízení před správními soudy není možný. Jak totiž upozorňuje judikatura Nejvyššího správního soudu, při přezkumu daňového rozhodnutí správním soudem je třeba nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím daňového subjektu na straně druhé. Na provedení důkazů nově navržených teprve v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat obvykle tehdy, pokud tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami, např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou *Vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy nemohou napravovat procesní pasivitu daňového subjektu, který

nebyl v řízení před správcem daně a v řízení odvolacím co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232, ze dne 21. 12. 2010, č. j. 2 Afs 74/2010-135 a ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Afs 136/2014-59).

41. V dané věci soud nemá pochybnosti o tom, že žalobce mohl navrhnout k důkazu provedení výsledku K. F. (stejně jako mohl doložit dokumenty k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu) již během daňové kontroly. Žalobce však její výsledek nenavrhoval, podrobnější argumentaci týkající se K. F. nevznese, což nebylo zapříčiněno jakýmkoli pochybením ze strany správce daně či žalovaného. Odkaz na e-mailovou korespondenci (resp. přiložení její kopie) bez bližší specifikace a uvedení konkrétních okolností (odkud dané informace K. F. měla vědět, kdy se je dozvěděla apod.) nelze považovat za dostatečné k tomu, aby si správní orgány vyvodily, že její výsledek by mohl přispět k objasnění věci. Soud proto nepřistoupil k provedení důkazu výsledkem K. F.
42. Z uvedených důvodů není přiléhavý odkaz žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 7 Afs 113/2009, sp. zn. 1 Afs 45/2006 a sp. zn. 2 Afs 31/2005, z nichž žalobce dovozuje, že finanční orgány jsou povinny vyslechnout svědka i bez výslovného návrhu účastníka řízení, pokud takový výsledek může přispět k objasnění sporných okolností a že pokud daňový subjekt uvede osobu, která se případu účastnila a může objasnit dané okolnosti, je povinností správce daně takovou osobu předvolat a vyslechnout. V souzené věci totiž žalobce neoznačoval K. F. s uvedením takových skutečností, z nichž by bylo lze dovodit, že její výsledek může přispět k objasnění věci, správní orgány proto nebyly povinny tuto osobu předvolat a vyslechnout. Takové bližší okolnosti uvedl žalobce až v žalobě, soud však s ohledem na skutečnosti výše uvedené neshledal korektním přistoupit k provedení výsledku této osoby v soudním řízení.

VI.c. K námitce nepřiměřenosti odvodu

43. Podle § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015, *odvod za porušení rozpočtové kázně činí v případě neoprávněného použití prostředků dotace neobsahující prostředky od Evropské unie, jímž bylo výhradně nesplnění podmínek, které byly v rozhodnutí o dotaci vyčleněny jako méně závažné (§ 14 odst. 6), 5 % z celkové částky dotace, avšak odvod za porušení rozpočtové kázně nemůže být vyšší než částka dotace vyplacená ke dni porušení rozpočtové kázně; totéž platí v případě neoprávněného použití prostředků takové dotace, jímž byla výhradně nesplnění stanovených podmínek, která byla uvedena v rozhodnutí o dotaci rovněž jako méně závažná (§ 14 odst. 6).*
44. Žalobce v žalobě vyjádřil názor, že ust. § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech ve znění citovaném v předchozím bodě v souzené věci nemělo být správními orgány aplikováno, protože citované znění bylo účinné pouze do 31. 12. 2014. Ust. § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech ve znění novely provedené zákonem č. 25/2015 Sb. (ve znění účinném do 31. 12. 2017) totiž stanovilo, že odvod za porušení rozpočtové kázně činí v případě neoprávněného použití prostředků dotace pevnou částku podle § 14 odst. 6, nebo pokud v rozhodnutí o ní bylo uvedeno jedno nebo více procentních rozmezí nebo pevný procentní podíl pro stanovení nižšího odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 6, finančním úřadem stanovenou částku; při stanovení částky odvodu vezme finanční úřad v úvahu závažnost porušení povinnosti, jeho vliv na dodržení účelu dotace a hospodárnost uložené sankce.

45. K tomu soud konstatuje, že zákon č. 25/2015 Sb. měl sice dle čl. III. zákona č. 25/2015 Sb. nabýt účinnosti již 1. 1. 2015. Protože však tento zákon byl ve Sbírce zákonů publikován až 5. 2. 2015, nabyl účinnosti dle § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění účinném do 30. 12. 2019, patnáctým dnem po vyhlášení, tedy 20. 2. 2015.
46. Podle čl. II. zákona č. 25/2015 Sb. se právní vztahy vzniklé z rozhodnutí o poskytnutí dotace vydaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona posuzují podle zákona č. 218/2000 Sb. ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Protože v dané věci bylo rozhodnutí o poskytnutí dotace vydáno dne 5. 6. 2014 a naposledy změněno dne 6. 1. 2015, je zřejmé, že v dané věci bylo správně aplikováno ust. § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015.
47. Žalobce v žalobě odkazoval, pokud jde o jeho závěry o nepřiměřenosti uloženého odvodu, na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Afs 146/2020-37 a Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2020, č. j. 22 Af 29/2019-38. Dále odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 9. 2021, č. j. 63 Af 4/2021-36, který však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2023, č. j. 1 Afs 316/2021-38. Soud konstatuje, že ve všech případech se jednalo o situaci, kdy poskytovatel dotace přímo v podmínkách rozhodnutí o poskytnutí dotace stanovil za nedodržení podmínek rozhodnutí konkrétní výši odvodu v závislosti na délce prodlení se splněním dané povinnosti. V souzené věci se jednalo o jinou situaci, neboť výše odvodu byla stanovena odkazem na zákonné ustanovení, které v rozhodném znění stanovilo výši odvodu pevnou procentní částkou. Citované rozsudky se dále vztahují k jiným právním úpravám, buď k právní úpravě § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech po nabytí účinnosti zákona č. 25/2015 Sb. či se vůbec nejednalo o porušení povinnosti, které bylo v rozhodnutí o poskytnutí dotace označeno jako méně závažné. Žalobcem odkazovaná judikatura proto není, pokud jde o posuzování přiměřenosti odvodu tak, jak žalobce v žalobě nadnesl, použitelná.
48. Soud si je vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, kde bylo konstatováno, že při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, přičemž je třeba vážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti. Citované usnesení se však vztahuje k právní úpravě, která sama o sobě předpokládala posouzení přiměřenosti výše odvodu [srov. § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 29. 12. 2011].
49. Z ust. § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015, vyplývá, že v případě nesplnění méně závažných podmínek zákonodárce stanovil jedinou pevnou procentní sazbu odvodu ve výši 5 % z celkové částky dotace. Proto zde ani není dán prostor pro zvažování přiměřenosti odvodu. Proporcionalitu odvodu v tomto případě zvažil již zákonodárce, který porušení méně závažné ohodnotil 5 % výše dotace. Nižší odvod než 5 % částky dotace lze stanovit pouze tehdy, když ke dni porušení rozpočtové kázně nebyla vyplacena částka ani ve výši oněch 5 %. Výše odvodu je v takovém případě omezena výší fakticky vyplacených prostředků (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 5. 2019, č. j. 30 Af 33/2017-36).

50. Protože se v souzené věci nejednalo o situaci, kdy by ke dni porušení rozpočtové kázně nebyla vyplacena částka ani ve výši 5 %, správce daně žalobci správně vyměřil odvod ve výši 5 % dotace. Soud neshledal jakékoli pochybení správních orgánů v tomto směru, k žádnému excessu nedošlo. Nebylo povinností žalovaného podrobněji zkoumat a odůvodnit, proč je v dané věci odvod ve výši 5 % přiměřený, naopak správci daně, resp. žalovanému, nezbylo, než uložit odvod přesně ve výši 5 % výše dotace. Žalovaný správně konstatoval, že výše odvodu byla stanovena proporcionálně a adekvátně danému pochybení. Žalobce ostatně ani v průběhu daňové kontroly a odvolacího řízení nebrojil proti výši a způsobu stanovení odvodu.

VI.d. K namítaným průtahům

51. K námitce žalobce týkající se toho, že v dané věci trvala daňová kontrola a odvolací řízení dohromady bezmála tři a půl roku, což rozhodně neodpovídá žalobcovu právu na projednání věci bez zbytečných průtahů vyplývajícimu z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, soud konstatuje následující.
52. Soud připomíná, že zákon maximální délku provádění daňové kontroly nestanoví; odvíjí se tedy případ od případu a závisí na mnoha subjektivních i objektivních okolnostech (součinnost daňového subjektu, rozsah přezkumu, apod.). Správce daně však musí v každém případě postupovat v souladu se zásadou hospodárnosti, tj. účelně a tak, aby provádění daňové kontroly skončil v přiměřené lhůtě a nezatěžoval jí daňový subjekt nad únosnou míru (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
53. Soud nemá za to, že správce daně postupoval s ohledem na složitost daňové kontroly neúčelně nebo liknavě. Žalovaný pak vydal napadené rozhodnutí necelých 8 měsíců od podání odvolání. Pokud měl žalobce za to, že v řízení dochází k průtahům, mohl se podáním podnětu dle § 38 daňového řádu obrátit na nejbližší nadřízeného správce daně, což však neučinil. Případné porušení zásad rychlosti a hospodárnosti řízení nemělo vliv na správnost samotného rozhodnutí ve věci (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 12. 2018, č. j. 4 Afs 326/2018-31, a ze dne 11. 8. 2022, č. j. 8 Afs 42/2020-58).

VI. Závěr a náklady řízení

54. Soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 26. duben 2023

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu